

József Attila

HANGYA

**A bábok között elaludt a hangya.
Szél, a bábokat most el ne fúdd!
Különben jó az is.**

**Kis, fáradt fejét csillámokra hajtja
és alszik véle csöpp árnyéka is.**

**Egy szalmaszállal fölkelteni szépen!
De jobb, ha már indulunk haza, - erősen beborult –**

**A bábok között elaludt egy hangya
és – hopp – egy csöpp már a kezemre hullt.**

ISTEN

**Láttam Uram, a hegyeidet
S olyan kicsike vagyok én.
Szeretnék nagy lenni, hozzád hasonló,
Hogy küszöbödre ülhessek. Uram.
Odatenném a szívemet,
De apró szívem hogy tetszene néked?
Roppant hegyeid dobogásában
Elvész ő gyöngé dadogása
S ágyam alatt hál meg a bánat:
Mért nem tudom hát sokkal szebben?
Mint a hegyek és mint a füvek
Szívükben szép zöld tüzek égnek
Hogy az elfáradt bogarak mind hazatalálnak, ha esteledik
S te nyitott tenyérrel, térdig csobogó nyugalomban
Ott állsz az utjuk végén -
Meg nem zavarlak, én Uram,
Elnézel kis virágaink fölött.**